

Який мені вітер у серце повіяв

Володимир Сосюра

Який мені вітер у серце повіяв,
що в нім, як навколо, зелений розмай!
Про що б не писав я, не думав, не мріяв,
та все перед мене донецький мій край.

І все перед мене задумані гори
збігають, мов килим ясний, до Дінця,
і ріднії села, і рідні простори,
і шахти, й заводи, й степи без кінця...

І ліс за Дінцем... Ой, як часто я в ньому
блукати любив! Серце, років не ліч
з тих днів, як з піснями ми йшли в Борівському,
коли ми повстали на прокляту ніч.

Неначе сьогодні... Я юний, смуглявий...
Мені борівщанка дає молока,
і осінню пахнуть зів'ялії трави,
і твердо гвинтівку тримає рука.

О рідний Донбасе, мій тату могучий,
ти в серці моєму навік заяснів!
І спів солов'їний, і вітер, і тучі,
і шелест колосся, і гул поїздів...

Які вечори там! У бриючім льоті
там ластівки линуть в провулках глухих,
в далекій моїй, в дорогій Третій Роті,
де слухали вишні дитячий мій сміх...

Мов бризнуло сонце промінням під вії,
й хтось тепло рукою погладив чоло...
То вітер донецький у серце повіяв,
то поле донецьке в душі розцвіло!..